

(Мина Ћирковић)

Наша колена су модра и крвава од борбе,
руке рањаве од удараца пркоса,
стопала посечена трњем храбрости.

Ми дишемо једним истим, заједничким грудима,
волимо заједничким срцем,
што открива глас наше неме песме јунаштва
у оку додир вечности.

Ми гледамо заједничким очима
што виде доброту на образу војника,
неизрециву слободу и храброст на образу,
у модрим рукама рањеника
што опраштају грех противника.

Ми грлимо истим, заједничким рукама
што су радом и борбом из пепела сумње и неправде
подигле и извајале осмех
на лицу своме.

Ми делимо један исти поклич,
један исти молитвени глас,
глас разума,
што сву наду, истину и чежњу уздиже
до Милосног наручја бога који нас је саздао.

Ми у грудима носимо пркос, као живу ватру
коју нико други не може да такне и разуме.
Као додир златног Сунца она свеже окове
што покушавају да прегазе и угасе глас наших суза.

Ми живимо у загрљају јунаштва,
на душама носимо исписано исконским златом име Слободе,
Христовог бремена и подеране одоре.

Ми састављамо скуте распараног осмеха,
наше тло чува кораке, мирис суза, трагове,
и у вечност пресељене осмехе.

Ми живимо један исти, заједнички, вечни живот,
на длановима чувамо кроз покличе и хук

јуначке сабље, подарени разум.

Ми имамо извор среће у самом корену

јуначког срца

и знамо како звучи њено име,

разумемо њен укус на уснама жедним доброте.

Ми имамо Раваницу, Студеницу, Грачаницу,

да на њима умијемо грехе,

и знамо шта је борба кад у рукама стежемо заједничку,

Христовом сузом подарену бројаницу

као уже што нас веже за небеса са којих смо послати

да их са земље бранимо,

да својом жртвом заједничку истину нахранимо.

Ми знамо шта је свето, исправно и праведно,

Срећа је наша Мајка,

родила нас је,

њу не предајемо!